

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาดัชนีความสุขของพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาดัชนีความสุขจากตัวชี้วัดความสุขของพนักงานบริษัท และเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อดัชนีความสุขของพนักงานบริษัทในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน รวมทั้งสิ้น 360 ราย โดยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

ผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 360 ราย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นหญิง จำนวน 318 คน คิดเป็นร้อยละ 88.3 โดยส่วนใหญ่มีอายุระหว่างมีอายุระหว่าง 25-30 ปีและมีสถานภาพโสด มีระดับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,300-6,800 บาท โดยส่วนใหญ่ไม่มีเงินออม และมีหนี้สินคิดเป็นร้อยละ 75.0 โดยส่วนใหญ่มีหนี้สินเพื่อชานพาหนะ

ผลการศึกษาดัชนีความสุขจากตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจ พบว่ามีค่าเฉลี่ยความสุขน้อย และพบว่าตัวชี้วัดความสุขในด้านเศรษฐกิจ เรื่องการมีรายได้เพียงพอต่อค่ารักษาพยาบาลมีลำดับความสุขเป็นลำดับที่ 1 และตัวชี้วัดความสุขด้านเศรษฐกิจเรื่องการมีภาระหนี้สินมีลำดับความสุขเป็นลำดับสุดท้าย

ผลการศึกษาดัชนีความสุขจากตัวชี้วัดด้านสวัสดิการ พบว่ามีค่าเฉลี่ยความสุขน้อย และพบว่าตัวชี้วัดทางด้านสวัสดิการเรื่องการที่บริษัทมีชุดยูนิฟอร์มให้พนักงานทุกคน มีลำดับความสุขเป็นลำดับที่ 1 และตัวชี้วัดความสุขด้านสวัสดิการเรื่องการมีบ้านพัก หรือค่าที่พักให้พนักงานมีลำดับความสุขเป็นลำดับสุดท้าย

ผลการศึกษาดัชนีความสุขจากตัวชี้วัดด้านสุขภาพ พบว่ามีค่าเฉลี่ยความสุขน้อย และพบว่าตัวชี้วัดทางด้านสุขภาพ เรื่องการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ต่างๆ เช่น งานเลี้ยงปีใหม่ มีลำดับความสุข

เป็นลำดับที่ 1 และตัวชี้วัดความสุขด้านสุขภาพเรื่องการมีโรคประจำตัว และการไปพบแพทย์มีลำดับความสุขเป็นลำดับสุดท้าย

ผลการศึกษาค้นคว้าความสุขจากตัวชี้วัดด้านการทำงาน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความสุขน้อย และพบว่าการทำงานที่บริษัทมีกระบวนการทำงานที่ปลอดภัย มีลำดับความสุขเป็นลำดับที่ 1 และตัวชี้วัดความสุขด้านการทำงานเรื่องการที่บริษัทมีการจัดกิจกรรมกับสังคม และการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน และเรื่องการทำงานที่พนักงานสามารถปรับทุกข์ รวมถึงหัวหน้ามีลำดับความสุขเป็นลำดับสุดท้าย

เมื่อพิจารณาจากตัวชี้วัดความสุขหลักทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสวัสดิการ ด้านสุขภาพ และด้านการทำงานพบว่ามีดัชนีความสุขน้อยทั้ง 4 ด้าน และค่าเฉลี่ยความสุขรวมของทั้ง 4 ด้านมีค่าความสุขน้อย เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยความสุขจะพบว่าลำดับที่ 1 คือ ตัวชี้วัดความสุขด้านการทำงาน รองลงมาลำดับที่ 2 คือตัวชี้วัดทางด้านสวัสดิการ ลำดับที่ 3 คือตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจ และลำดับที่ 4 คือด้านสุขภาพแสดงดังตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 แสดงความสุขจากตัวชี้วัดระดับความสุข 4 ด้าน

ตัวชี้วัดความสุข	ค่าเฉลี่ยความสุข	ระดับความสุข	ลำดับ
ด้านการทำงาน	2.5	มีความสุขน้อย	1
ด้านสวัสดิการ	2.3	มีความสุขน้อย	2
ด้านเศรษฐกิจ	2.05	มีความสุขน้อย	3
ด้านสุขภาพ	2.00	มีความสุขน้อย	4
ระดับความสุขรวม	2.21	มีความสุขน้อย	

ที่มา: จากการสำรวจปี 2555

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อดัชนีความสุขของพนักงาน จากผลการทดสอบแบบไคสแคว์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อดัชนีความสุขของพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน โดยการนำตัวชี้วัดดัชนีความสุขทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสวัสดิการ ด้านสุขภาพ และด้านการทำงาน กับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับรายได้เฉลี่ย เงินออม และหนี้สิน มาหาความสัมพันธ์กันแบบไคสแคว์ จาก

ผลการทดสอบพบว่าการหาความสัมพันธ์แบบไคสแควร์ระหว่างเพศและอายุ กับตัวชี้วัดด้านสุขภาพ มีความสัมพันธ์ก็

นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 นอกจากนี้พบว่าการหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา รายได้ เงินออม และหนี้สิน กับตัวชี้วัดทางด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และการหาความสัมพันธ์ระหว่างเงินออมกับตัวชี้วัดทางด้านการทำงาน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยสามารถสรุปความสัมพันธ์ได้ดังนี้ คือ

- 1) เพศ มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดดัชนีความสุขด้านสุขภาพ
- 2) อายุ มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดดัชนีความสุขทางด้านสุขภาพ
- 3) สถานภาพสมรส ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดความสุขทั้ง 4 ด้าน
- 4) ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดดัชนีความสุขด้านเศรษฐกิจ
- 5) รายได้ มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดความสุขทางด้านเศรษฐกิจ
- 6) เงินออม มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดความสุขทางด้านเศรษฐกิจ และด้านการทำงาน
- 7) หนี้สิน มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดความสุขทางด้านเศรษฐกิจ

โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้สามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อดัชนีความสุขกับข้อมูลทั่วไปดังตารางที่ 5.2

ตารางที่ 5.2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อดัชนีความสุขกับข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	ตัวชี้วัดดัชนีความสุข			
	ด้านเศรษฐกิจ	ด้านสวัสดิการ	ด้านสุขภาพ	ด้านการทำงาน
เพศ	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์
อายุ	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์
สถานภาพสมรส	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์
ระดับการศึกษา	มีความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์
รายได้ต่อเดือน	มีความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์
เงินออม	มีความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	มีความสัมพันธ์
หนี้สิน	มีความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์	ไม่มี ความสัมพันธ์

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ: หาความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลการศึกษาดัชนีความสุขจากตัวชี้วัดทั้ง 4 ด้าน พบว่าทั้ง 4 ด้าน คือ 1)ด้านเศรษฐกิจ 2)ด้านสวัสดิการ 3)ด้านสุขภาพ และ 4)ด้านการทำงาน ต่างมีค่าดัชนีความสุขน้อย เมื่อพิจารณาตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจ พบว่าการมีภาระหนี้สินมีลำดับความสุขเป็นลำดับสุดท้าย กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยความสุขน้อยที่สุดในตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นถึงว่าพนักงานไม่มีความสุขเมื่อมีภาระหนี้สิน ดังนั้นทางบริษัทควรมีแนวทาง หรือนโยบายเพื่อช่วยเหลือพนักงานที่มีภาระหนี้สินให้สามารถปลดหนี้ โดยการให้กู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยที่น้อย เป็นต้น

เมื่อพิจารณาจากตัวชี้วัดด้านสวัสดิการ พบว่าการมีบ้านพัก หรือค่าที่พักให้พนักงานมีลำดับของความสุขเป็นลำดับสุดท้าย กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยความสุขน้อยที่สุดในตัวชี้วัดด้านสวัสดิการ แสดงให้

เห็นว่าพนักงาน ไม่มีความสุข อาจเป็นเพราะบริษัทมีให้น้อย หรือไม่มีให้พนักงานเลย ดังนั้นทางบริษัทจึงควรมีการทบทวนเกี่ยวกับเรื่องสวัสดิการดังกล่าวนี้ให้แก่พนักงาน

เมื่อพิจารณาจากตัวชี้วัดด้านสุขภาพ พบว่า การมีโรคประจำตัว และการที่ต้องไปพบแพทย์มีลำดับความสุขเป็นลำดับสุดท้าย กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยความสุขน้อยที่สุดในตัวชี้วัดด้านสุขภาพ แสดงให้เห็นว่าพนักงาน ไม่มีความสุข ดังนั้นทางบริษัทจึงควรมีการทบทวนเกี่ยวกับนโยบายเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพของพนักงานให้มากยิ่งขึ้น โดยมีการตรวจสุขภาพที่บ่อยขึ้นจากปีละครั้ง เป็นปีละ 2 ครั้ง หรือมากกว่านั้น เป็นต้น

เมื่อพิจารณาจากตัวชี้วัดด้านการทำงาน พบว่าการจัดกิจกรรมกับสังคม การสร้างปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน และการที่พนักงานสามารถปรับทุกข์ได้กับเพื่อนร่วมงาน รวมถึงหัวหน้า มีลำดับความสุขเป็นลำดับสุดท้าย กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ยความสุขน้อยที่สุดในตัวชี้วัดด้านการทำงาน แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมเหล่านี้ยังมีน้อยเกินไป หรือไม่เพียงพอตามความเหมาะสม ดังนั้นทางบริษัทควรมีการทบทวนนโยบายในเรื่องดังกล่าวนี้ โดยมีการเพิ่มกิจกรรมที่เสริมสร้างความสามัคคี หรือกิจกรรมที่พนักงานได้ร่วมกันทำ เป็นต้น

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำการศึกษาครั้งต่อไป

เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้มีข้อจำกัดในการศึกษาวิจัยด้านเวลา อีกทั้งในการศึกษากลุ่มตัวอย่าง 360 ราย เป็นการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ข้อมูลที่ได้จึงไม่ครอบคลุมพนักงานทั้งระดับบนและระดับล่าง ซึ่งส่วนใหญ่ข้อมูลที่ได้จะเป็นข้อมูลของผู้ที่มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด และส่วนใหญ่จะเป็นพนักงานรายวัน ส่งผลให้การศึกษาวิจัยที่ได้รับไม่ชัดเจน และสามารถนำไปใช้ได้อย่างจำกัด และไม่ครอบคลุม ดังนั้นการศึกษาครั้งต่อไปจึงควรใช้กลุ่มตัวอย่างแบบการแบ่งช่วงชั้น และควรมีการเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น และนอกจากนี้ควรศึกษาจากบริษัทอื่นๆ ในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน เพื่อให้บริษัทต่างๆที่ตั้งอยู่ในเขตนิคมอุตสาหกรรม หรือนอกเขตนิคมอุตสาหกรรม สามารถนำมาเปรียบเทียบและเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายในอนาคตได้